

tet, saaledes, at den skyes af andre. Der bør derfor kun i virkelige Nødyendigheds-tilfælde kunne gribes til offentlig Behandling. Udvalget har imidlertid bøjet sig for Justitsministerens Modstand, væsentlig af den Grund, at det er et stærkt Frihedsindgreb overfor den enkelte, naar f. Eks. Forældre skal kunne tvinges af Lægerne, af Epidemikkommissionen, eller hvem det nu er, til at indlægge deres hjemmesyge til offentlig Behandling i Stedet for at kunne pleje dem hjemme, hvor de i Virkeligheden kun udsætter Hjemmets Beboere og ikke Almenheden for Smittefare. Retten til at faa dem indlagt til vederlagsfri Behandling beholder Forældrene jo — den er hjemlet ved en anden Paragraf —, men Tanken om at tillade at tvinge dem til at indlægge deres syge, uagtet der endnu ikke er Tale om nogen Udbredelse af Smitten, som truer Almenheden, har i sin Tid — det ligger maaske nu længere tilbage — vakt megen Misfornøjelse. Jeg ved i alt Fald, at det har været Tilfældet, særlig her i Hovedstaden, og man vilde neppe faa Tak fra disse Hjem Side, hvis man indrømmede en saadan Tyngsret overfor dem. Vi har derfor ikke stillet noget Ændringsforslag i den Retning, men indskrænket os til at foreslaa vedtaget et af Justitsministeren stillet Ændringsforslag til det andet Stykke af Paragraffen, som hænger noget sammen dermed. Heri udtrykkes det klarere, at naar det i visse Tilfælde paalægges de paagældende at fjerne de syge, saaledes som det i disse Tilfælde kan ske, bør der gives dem Erstatning, og at det bør være en Undtagelse, at Erstatningen kan gives dem, uden at de har sørget for denne Fjernelse af de syge fra det paagældende Lokale. Der er her Tale om Folk i Mejerier og andre Personer med udadgaaende Gerning, som er smittefarlige, naar de ikke paa tilbørlig Maade fjernes fra det paagældende Sted.

Tredie Stykke i samme Paragraf, § 25, har endelig fremkaldt et Spørgsmaal, der ligeledes har været forhandlet med Justitsministeren, og som har ført til et Ændringsforslag, stillet af Justitsministeren og tiltraadt af Udvalget. Det drejer sig her om Sygdommen Fnat. Allerede under første Behandling blev det

fra en enkelt Side fremhævet, at det Hensyn, der i Lovforslaget var taget til denne Sygdom, nemlig at Desinfektion var Epidemikkommissionen beføjet til at lade foretage med Hensyn til Patienter, der led deraf, var for lidt; en videregaaende Indgriben overfor denne Sygdom ønskedes tilladt. I Udvalget blev Spørgsmaalet drøftet særlig under den Form, om der dog ikke kunde være Mulighed for at skærpe Bestemmelserne om, hvad der kunde gøres overfor denne Sygdom, udover dette blot at sørge for Desinfektion. Dette har ført til, at Justitsministeren i Henhold til disse Opfordringer dels har stillet et Ændringsforslag til § 25, hvorved Beføjelsen til at lade foretage Desinfektion med Hensyn til Fnatpatienter bliver gjort til Pligt og udvidet eller nærmere præciseret i en ny Paragraf, som jeg nu vil tillade mig at omtale med det samme, en ny Paragraf, som foreslaas tilføjet ved Ændringsforslag Nr. 36, et Ændringsforslag, som vi altsaa ogsaa alle har tiltraadt. Det forholder sig nemlig i Virkeligheden saaledes, at Sygdommen Fnat er ikke smitsom paa samme Maade og i samme Forstand som de epidemiske Sygdomme, med hvilke Lovforslaget egentlig nærmest beskæftiger sig. Der kan i dette Lovforslag ikke godt være Tale om at foretage andet for Fnat-sygdommens Vedkommende end at laane visse Foranstaltninger fra Lovordningen med Hensyn til de egentlige epidemiske Sygdomme. Man laaner Epidemikkommissionen, man laaner Desinfektionen til Besørgelse af Epidemikkommissionen; men i øvrigt behandles Fnat-sygdommen efter sine særegne Regler, og disse særegne Regler er i Justitsministerens Forslag affattede efter Princippet i den Lov, vi har om Behandlingen af dem, der lider af Kønssygdomme, nemlig Loven af 1906, hvis første Bestemmelse svarer til, hvad her er foreslaaet: at Personer, der lider af Fnat, er, uden Hensyn til om de har Evne til selv at bekoste deres Helbredelse eller ikke, berettigede til at kræve sig taget under Kur for offentlig Regning, ligesom de er forpligtede til at underkaste sig en saadan Kur, medmindre de godtgør, at de har undergivet sig tilbørlig privat Lægebehandling, og det paaser Epidemikkommissionen.